

Αριθμός 894/2020

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ασπασία Μαγιάκου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Παρασκευή Καλαϊτζή, Αναστασία Περιστεράκη-Εισηγήτρια, Λάμπρο Καρέλο, Ανθή Γκάμαρη Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 8η Ιανουαρίου 2020 με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ: Του αναιρεσιόντος: Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, κατοικοεδρεύοντα στην ..., το οποίο εκπροσωπήθηκε από την Σωτηρία Κοσμά, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

Των αναιρεσίβλητων: 1.Λ. Μ. του Π., 2Γ. συζύγου Λ. Μ., κατοίκων ..., που παραστάθηκαν μετά ο 1ος και δια η 2η του πληρεξουσίου δικηγόρου Ευθυμίου Μαλακάση.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 14-6-2014 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2266/2015 οριστική ίδιου Δικαστηρίου, 3782/2017 του Εφετείου Αθηνών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσίον με την από 9-10-2017 αίτησή του και τους από 16-10-2018 πρόσθετους λόγους, που επανέφεραν, μετά από ματαίωση λόγω εκλογών, στη σημερινή δικάσιμο για συζήτηση με την από 15-7-2019 κλήσης τους οι αναιρεσίβλητοι.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων ζήτησε να απορριφθούν η αίτηση αναίρεσης και οι πρόσθετοι λόγοι και να καταδικασθεί το αντίδικο μέρος στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 9-10-2017 αίτηση αναίρεσης κατά της 3782/2017 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών και οι από 16-10-2018 παραδεκτός και εμπροθέσμως ασκηθέντες πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης πρέπει να συνεκδικαστούν, κατ' άρθρο 246 ΚΠολΔ (άρθρ.573§1 ΚΠολΔ).

Με τη διάταξη του αριθμού 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ορίζεται ότι αναίρεση επιτρέπεται και όταν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής ως "πράγματα" θεωρούνται οι πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο και άρα στηρίζουν το αίτημα αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης (ΟΛΑΠ 25/2003, ΟΛΑΠ 3/1997, ΟΛΑΠ 11/1996). "Πράγματα" κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης αποτελούν και οι επί μέρους λόγοι έφεσης, που περιέχουν παράπονα κατά της απόφασης του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε αυτοτελής ισχυρισμός του εκκαλούντος ή έγινε δεκτός αυτοτελής ισχυρισμός του αντιδίκου του (ΟΛΑΠ22/2005, ΟΛΑΠ 11/1996, ΑΠ 845/2011, ΑΠ 1434/2010), όχι όμως και οι λόγοι έφεσης που αφορούν ισχυρισμούς αρνητικούς της αγωγής. Περαιτέρω κατά το άρθρο 522 του ΚΠολΔ, με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους. Η διάταξη αυτή ρυθμίζει ειδικώς, σε σχέση με την έφεση, την καθιερούμενη από το άρθρο 106 του ΚΠολΔ γενική αρχή της διάθεσης, σύμφωνα με την οποία το δικαστήριο ενεργεί μόνον ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι και τις αιτήσεις που υποβάλλουν, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά. Το αίτημα συνεπώς της έφεσης και οι λόγοι αυτής, που το στηρίζουν, οριοθετούν το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, για να αποφασίσει, αν πρέπει ή όχι να εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση, είναι υποχρεωμένο να περιοριστεί στην έρευνα μόνον των παραπόνων που διατυπώνονται με τους λόγους της έφεσης ή τους πρόσθετους λόγους και των ισχυρισμών που, ως υπεράσπιση κατά των λόγων αυτών, προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 527 αριθμ. 1 του ΚΠολΔ, ο εφεσίβλητος, καθώς και εκείνων των ζητημάτων, η έρευνα των οποίων προηγείται, ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για να ληφθεί απόφαση σε σχέση με τα παράπονα που διατυπώνονται με τους λόγους έφεσης και τα οποία κατά νόμο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το δικαστήριο, όπως είναι το ορισμένο ή η νομική βασιμότητα της αγωγής ή της ένστασης, που αυτεπαγγέλτως τα εξετάζει το εφετείο στην περίπτωση που με την έφεση διατυπώνονται παράπονα μόνον για την κρίση ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών (ΑΠ248/2019, ΑΠ 470/2018). Εξάλλου κατά το άρθρο 520 παρ.1 του ίδιου Κώδικα, οι λόγοι έφεσης πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι και να αναφέρονται σε συγκεκριμένες νομικές ή ουσιαστικές πλημμέλειες που αποδίδονται από τον εκκαλούντα στην προσβαλλομένη με την έφεση οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου.

Σφάλματα ή παραλείψεις του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που δεν προσβάλλονται με λόγο έφεσης από τον εκκαλούντα δεν μπορούν να ερευνηθούν αυτεπαγγέλτως από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, του οποίου η εξουσία οριοθετείται κατά τα ανωτέρω από τους λόγους έφεσης και το αίτημα που στηρίζεται σε αυτούς (ΑΠ 1529/2001). Επομένως η παραδοχή από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ανύπαρκτου λόγου έφεσης ή η επανάκριση κεφαλαίου της απόφασης έξω από τα όρια της έφεσης και των προσθέτων λόγων συνιστούν πλημμέλειες που εμπίπτουν στον από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ αναιρετικό λόγο, εκτός αν πρόκειται για ισχυρισμούς που κατά τα ανωτέρω όφειλε να ερευνήσει και αυτεπαγγέλτως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (ΟΛΑΠ22/2005). "Κεφάλαιο", δε, θεωρείται η αυτοτελής αίτηση δικαστικής προστασίας, που δημιουργεί χωριστό αντικείμενο δίκης (στο πλαίσιο της ίδιας διαφοράς) και εκκρεμοδικίας και για την οποία (αίτηση) εκδόθηκε χωριστή διάταξη της απόφασης Εξάλλου, κατά το άρθρο 536 ΚΠολΔ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν μπορεί να εκδώσει επιβλαβέστερη για τον εκκαλούντα απόφαση, χωρίς ο εφεσίβλητος ν' ασκήσει δική του έφεση ή αντέφεση (εκτός αν εξαφανίσει την πρωτόδικη απόφαση και δικάσει την υπόθεση κατ' ουσίαν). Περαιτέρω, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 522, 535 και 536 παρ. 2 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι, όταν η αγωγή στηρίζεται σε περισσότερες βάσεις ή σε μία κυρία βάση και μια επικουρική, και ύστερα από έφεση του εναγομένου κατά της οριστικής αποφάσεως που δέχθηκε τη μια βάση και απέρριψε ενδεχομένως τις λοιπές, εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και απορριφθεί η αγωγή κατά τη βάση της αυτή, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στερείται εξουσίας για αυτεπάγγελτη έρευνα των βάσεων που απορρίφθηκαν, εκτός εάν στην περίπτωση αυτή έχει ασκηθεί έφεση εκ μέρους του ενάγοντος (ΑΠ 1514/2018).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων, με την από 14-6-2014 ένδικη αγωγή, οι ενάγοντες ήδη αναιρεσίβλητοι, ισχυρίστηκαν ότι είναι αποκλειστικοί συγκύριοι, συννομείς και συγκάτοχοι, κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, των ειδικότερα περιγραφόμενων σε αυτή, κατά θέση και όρια δύο αγροτεμαχίων, εκτάσεως, του ενός κατά τον τίτλο κτήσης, 1.400 τ.μ., κατά ακριβέστερη δε καταμέτρηση, 1.124,63 τ.μ., και του έτερου, 231,32-τμ., τα οποία βρίσκονται εντός της κτηματικής περιφέρειας του ..., και περιήλθαν σε αυτούς, κατά τα ανωτέρω ποσοστά εξ αδιαιρέτου, με παράγωγο τρόπο - αγορά από τους αναφερόμενους κυρίουσ αυτών, δυνάμει των αναφερόμενων τίτλων κτήσης, νομίμως μεταγεγραμμένων. Ότι στους άμεσους δικαιοπαρόχους τους (πωλητές) το πρώτο επίδικο ακίνητο περιήλθε στις 5.7.1983, λόγω δωρεάς εν ζωή, με τις αναφερόμενες στην αγωγή νομίμως μεταγεγραμμένες συμβολαιογραφικές πράξεις, στο δε δωρητή και στους προηγούμενους δικαιοπαρόχους του, αυτό περιήλθε λόγω άτυπων μεταβιβάσεων

(κληρονομική διαδοχή και δωρεές) από το έτος 1870. Ότι στην άμεση δικαιοπάροχο τους (πωλήτρια) το δεύτερο επίδικο ακίνητο περιήλθε το έτος 1939, λόγω δωρεάς εν ζωή, με νομίμως μεταγεγραμμένη συμβολαιογραφική πράξη, στους προηγούμενους δε δικαιοπαρόχους αυτής είχε περιέλθει με άτυπες δωρεές από το έτος 1860. Ότι οι ενάγοντες και οι δικαιοπάροχοί τους, τουλάχιστον από το από το έτη 1870 και 1860 αντίστοιχα, προσμετρούν διαδοχικό χρόνο αδιάλειπτης νομής επί των επιδίκων με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, τόσο κατά τις διατάξεις του βρ.δ. δικαίου όσο κατά τις διατάξεις του Α.Κ., καθόσον αυτοί και οι δικαιοπάροχοί τους εγκαταστάθηκαν στα ακίνητα και ασκούσαν συνεχώς και αδιαλείπτως όλες τις αναφερόμενες στην αγωγή πράξεις νομής που προσιδιάζουν στη φύση τους και τον προορισμό τους, με την πεποίθηση ότι δεν προσβάλλουν δικαίωμα τρίτου επ' αυτών και χωρίς να ενοχληθούν από κανένα. Ότι, κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης - που έχει ήδη περαιωθεί - στο Δήμο Παιανίας, εντός των διοικητικών ορίων του οποίου βρίσκονται τα επίδικα ακίνητα, εκ παραδρομής, το μεν επίδικο, εκτάσεως 1.124,63 τ.μ., καταχωρίστηκε σε δύο τμήματα στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Κορωπίου, στους ΚΑΕΚ ... και ΚΑΕΚ ..., όπου εσφαλμένα φέρεται, ως προς τμήμα του, με ΚΑΕΚ ..., εκτάσεως 923 τ.μ., ότι ανήκει κατά κυριότητα στο εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο, ενώ ως προς τμήμα του, με ΚΑΕΚ ..., εκτάσεως 207 τ.μ., ορθά φέρεται ότι ανήκει κατά κυριότητα στους ενάγοντες, το δε έτερο επίδικο, εκτάσεως 231τ.μ., καταχωρίστηκε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Κορωπίου, στον ΚΑΕΚ ..., όπου εσφαλμένα φέρεται ότι ανήκει, κατά κυριότητα, στο εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή, με συνέπεια, με τον τρόπο αυτό, να αμφισβητείται η επ' αυτών αποκλειστική συγκυριότητά τους. Με βάση τα ανωτέρω, οι ενάγοντες ζητούσαν να αναγνωρισθεί το δικαίωμα της συγκυριότητάς τους στα επίδικα, αξίας 25.000,00 ευρώ και 7.000,00 ευρώ αντίστοιχα, να διορθωθεί, αντίστοιχα, ως προς αυτά η αρχική εγγραφή στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Κορωπίου, να διαταχθούν οι δέουσες γεωμετρικές μεταβολές, προκειμένου το επίδικο, εκτάσεως 923 τ.μ., να συνενωθεί με το ακίνητο, εκτάσεως 207 τ.μ., επί του οποίου δεν αμφισβητείται η συγκυριότητά τους, καθώς και να διαταχθεί ο Προϊστάμενος του εν λόγω Κτηματολογικού Γραφείου να προβεί στην αιτούμενη διόρθωση. Επί της ως άνω ερειδόμενης στη διάταξη του άρθρου 6 παρ.2 του ν.2664/1998, αγωγής εκδόθηκε η με αριθμό 2266/2015 εν μέρει οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία κήρυξε απαράδεκτη την αγωγή κατά το μέρος που στρεφόταν κατά της εταιρίας ... ΑΕ, απέρριψε ως μη νόμιμο το αίτημα περί διαταγής του Προϊσταμένου του Κτηματολογικού Γραφείου, να προβεί στην αιτούμενη διόρθωση, δέχτηκε την αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη, ως προς το γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ ...

εμβαδού 231 τ.μ., αναγνώρισε τους ενάγοντες συγκυρίους αυτού και διέταξε τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής στο οικείο Κτηματολογικό Γραφείο, διέταξε δε, στη συνέχεια, επανάληψη της συζήτησης, ως προς το μεγαλύτερο γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ ..., προκειμένου να προσκομιστεί το αναφερόμενο σ'αυτήν έγγραφο θετικής εισήγησης για τη συνδρομή των τεχνικών προϋποθέσεων απεικόνισης γεωμετρικής μεταβολής που επέρχεται με την αιτούμενη διόρθωση στο κτηματολογικό διάγραμμα. Ειδικότερα, ως προς το γεωτεμάχιο έκτασης 231 τμ η άνω απόφαση αναγνώρισε τη συγκυριότητα των εναγόντων επ' αυτού, του οποίου ο δασικός χαρακτήρας δεν προέκυψε, κατά τις διατάξεις του ΑΚ για το χρονικό διάστημα μετά το έτος 1946 και κατά τις διατάξεις του βρ δικαίου για το χρονικό διάστημα μέχρι το έτος 1860 παραγώγως, δεδομένου ότι το απέκτησαν με νόμιμα μεταγεγραμμένο συμβολαιογραφικό έγγραφο από αληθινό κύριο και μεταγραφή και πρωτοτύπως, δεδομένου ότι η νομή που ασκούσαν αυτοί προσμετρώντας και το χρόνο νομής των δικαιοπαρόχων τους ανατρέχει τουλάχιστον στο έτος 1860. Στη συνέχεια με την άνω απόφαση διατάχθηκε η διόρθωση της πρώτης εγγραφής στο ως άνω Κτηματολογικό γραφείο. Μετά ταύτα, το Μονομελές Εφετείο Αθηνών, ενώπιον του οποίου ήχθη η υπόθεση κατόπιν της από 22-2-2016 έφεσης του πρωτοδίκως ηττηθέντος εναγόμενου - αναιρεσειόντος παραπονούμενου για την παραδοχή της αγωγής, ως προς το γεωτεμάχιο αυτό, αιτούμενο την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή, όσον αφορά το ανωτέρω γεωτεμάχιο. Με τον πρώτο λόγο έφεσης το εκκαλούν -αναιρεσειόν ισχυρίστηκε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εσφαλμένα δέχθηκε την άνω αγωγή ως νομικά βάσιμη κατά τις διατάξεις περί έκτακτης χρησικτησίας κατά το βρ δίκαιο, αφού στο δικόγραφο της ένδικης αγωγής δεν διαλαμβάνονταν πραγματικά περιστατικά από τα οποία να δύναται να συναχθεί η ειλικρινής και άδολη πεποίθηση των δικαιοπαρόχων των εναγόντων κατά τις διατάξεις του βρ δικαίου για το χρονικό διάστημα από το έτος 1888 έως 1915, δεν επικαλούνταν τίτλους, αλλά άτυπες μεταβιβάσεις και αρκούσαν το πρώτον στην επίκληση τίτλων το έτος 1983. Με το δεύτερο λόγο έφεσης το εκκαλούν - αναιρεσειόν υποστήριξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με ανεπαρκείς αιτιολογίες και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων έκρινε ότι οι ενάγοντες - εφεσίβλητοι απέκτησαν την κυριότητα της επίδικης έκτασης με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας κατά τις διατάξεις του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου σε συνδυασμό με τις διατάξεις του ν. ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων "περί δικαιοστασίου", που εκδόθηκαν με βάση αυτόν από 12.9.1915 μέχρι τις 16.5.1926 και του άρθρου 21 του 'νδ' της 22.4/16.5.1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης" και ειδικότερα ότι οι φερόμενοι ως δικαιοπάροχοί τους διενήργησαν επί τριακονταετία, που συμπληρώθηκε την 11.9.1915, πράξεις νομής επί της επίδικης

έκτασης, η οποία είχε πάντοτε δασικό χαρακτήρα. Με τον τρίτο λόγο έφεσης το εκκαλούν-αναιρεσεΐον υποστήριξε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριον κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου δέχθηκε ότι το επίδικον έχει αγροτικό χαρακτήρα και ανήκει στην κυριότητα των εφεισιβλήτων ήδη αναιρεσιβλήτων εφαρμόζοντας τις διατάξεις του βρ δικαίου ενώ έπρεπε να δεχθεί ότι αυτό περιήλθε στην κυριότητα του ακόμη και αν φέρει αγροτικό χαρακτήρα, γιατί: α) αποτελεί τμήμα μεγαλύτερης έκτασης που περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο, δυνάμει της από 9-7-1832 Συνθήκης την Κων/πόλεως, β) άλλως περιήλθε στην κυριότητά του με βάση τα άρθρα 1, 2 και 3του ΒΔ17/19-11-1836<περί ιδιωτικών δασών, γ) άλλως περιήλθε στο Δημόσιο με βάση το άρθρο 1 του από 3/15-12-1833ΒΔ, δ) άλλως περιήλθε στο Δημόσιο ως αδέσποτο, με βάση τις διατάξεις του από 10-7-1837ΒΔ<περί διακρίσεως κτημάτων>, και ε) άλλως, η επίδικη έκταση περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο, δυνάμει τακτικής ή έκτακτης χρησικτησίας, καθόσον αυτό την νεμόταν και εξακολουθεί να την νέμεται, δυνάμει της από 9-7-1832 Συνθήκης της Κων/πόλεως "Περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος" και των από 3-2/4/16-6 και 19-6/1-7-1830 Πρωτοκόλλων του Λονδίνου, με διάνοια κυρίου και καλή πίστη και νόμιμο τίτλο αδιαλείπτως από την απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό και μέχρι σήμερα, διαφυλάσσοντάς την με τα αρμόδια όργανά του, εκδίδοντας πρωτόκολλα διοικητικής αποβολής κατά των καταληψιών, με κηρύξεις αναδασωτέων των τμημάτων που παρανόμως καταπατούνται και εκχερσώνονται παρ' όλο που δεν υφίσταται ανάγκη διενέργειας πράξεων νομής κατ' άρθρο 2 και 3 του Α.Ν. 1539/38, του Ν.Δ. 86/1969, κλπ. Με τον τελευταίο λόγο δε της έφεσης το εκκαλούν - αναιρεσεΐον υποστήριξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου εσφαλμένα έκρινε ότι οι εφεισίβλητοι απέκτησαν την κυριότητα των επιδικών εκτάσεων από αληθινό κύριο παραγωγός και πρωτοτύπως κατά τις διατάξεις του βρ δικαίου. Από τους άνω λόγους έφεσης προκύπτει σαφώς ότι το εκκαλούν - αναιρεσεΐον πλήττει με την έφεση την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το κεφάλαιο της κυριότητας των εναγόντων - αναιρεσιβλήτων επί του επιδικού, με βάση τον παράγωγο και πρωτότυπο τρόπο κτήση της κυριότητας αυτού από τους τελευταίους δηλαδή, η κυριότητα των αναιρεσιβλήτων συνιστά ένα και μοναδικό κεφάλαιο το οποίο πλήττεται με την έφεση και ως προς τις δύο βάσεις του, δηλαδή, τον παράγωγο και πρωτότυπο τρόπο κτήσης κυριότητας από τους αναιρεσιβλητους, που μεταβιβάζεται στο Εφετείο για εξέτασή του. Το γεγονός ότι πλήττεται η απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, όσον αφορά την κτήση κυριότητας με παράγωγο και πρωτότυπο τρόπο κατά τις διατάξεις του βρ δικαίου, δεν συνιστά άλλο κεφάλαιο ή άλλη βάση της αγωγής. Επομένως, το Εφετείο με το δεχθεί ότι πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολο της και συνακόλουθα ότι μεταβιβάζεται σ'αυτό η υπόθεση ως προς την κτήση κυριότητας των εναγόντων - αναιρεσιβλήτων επί του

επιδίκου με παράγωγο και πρωτότυπο τρόπο τόσο υπό το καθεστώς του βρ δικαίου, όσο και του ΑΚ δεν έλαβε υπόψη του παρά το νόμο πράγμα μη προταθέν και ο πρώτος λόγος της αίτησης αναίρεσης είναι αβάσιμος.

Η διάταξη του άρθρου 338ΚΠολΔ ορίζει ότι κάθε διάδικος οφείλει να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που είναι αναγκαία για να υποστηρίξει την αυτοτελή αίτηση, που προτείνει τους ισχυρισμούς, δηλαδή, ο ενάγων φέρει το βάρος απόδειξης της ιστορικής βάσης της αγωγής του και ο εναγόμενος το βάρος απόδειξης της ανταγωγής, των ενστάσεων κοκ. Επίσης ορίζει ότι, όταν ο νόμος θεσπίζει κάποιο τεκμήριο για την ύπαρξη, ενός πραγματικού γεγονότος, επιτρέπεται αντίθετη απόδειξη αν δεν ορίζεται διαφορετικά. Κατά το άρθρο δε 559 αρ. 13 και ΚΠολΔικ, αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της απόδειξης. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως ιδρύεται όταν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου, αναφορικά με το ρυθμιζόμενο στη διάταξη του άρθρου 338 ΚΠολΔικ βάρος της αποδείξεως. Το βάρος της αποδείξεως διακρίνεται σε υποκειμενικό και αντικειμενικό. Το υποκειμενικό προσδιορίζει τον διάδικο στον οποίο το δικαστήριο με παρεμπίπτουσα, περί αποδείξεως απόφαση, θα επιβάλει την ευθύνη προσκομιδής των αποδεικτικών μέσων, προς βεβαίωση στον απαιτούμενο βαθμό απόδειξης των θεμελιωτικών της αξίωσής του πραγματικών γεγονότων. Το πεδίο εφαρμογής του υποκειμενικού βάρους απόδειξης έχει περιορισθεί σημαντικά μετά την κατάργηση της προδικαστικής αποφάσεως. Το αντικειμενικό βάρος προσδιορίζει τον διάδικο που φέρει τον κίνδυνο της αμφιβολίας του δικαστή, ως προς τη συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων επέλευσης της επίδικης έννομης συνέπειας. Η εσφαλμένη κατανομή του αντικειμενικού βάρους απόδειξης, με την έννοια εσφαλμένου προσδιορισμού, του φέροντος τον κίνδυνο της αμφιβολίας του δικαστή ως προς τη συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων γέννησης της επίδικης έννομης συνέπειας, διαδίκου, στοιχειοθετεί τον παρόντα λόγο αναίρεσης. Ειδικότερα εσφαλμένη επιβολή του αντικειμενικού βάρους υπάρχει όταν το δικαστήριο από τις προσαχθείσες αποδείξεις δεν σχηματίζει την δικανική πεποίθηση που απαιτεί ο νόμος για την παραδοχή ορισμένου αιτήματος, δηλαδή, αμφιβάλλει για την ουσιαστική βασιμότητα κάποιου ισχυρισμού, που κατά νόμο θεμελιώνει το αίτημα της αγωγής, ενστάσεως κλπ και που οφείλει να αποδείξει ο υποβαλών το αίτημα διάδικος, οπότε το δικαστήριο θα έπρεπε να απορρίψει το σχετικό αίτημα. Εάν δεν το απορρίψει υποπίπτει στη νομική πλημμέλεια της ανωτέρω διατάξεως (ΑΠ1182/2018). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 338 παρ 2 ΚΠολΔ, όταν ο νόμος προβλέπει κάποιο τεκμήριο για την ύπαρξη πραγματικού γεγονότος ή κατάσταση, ο διάδικος υπέρ του οποίου έχει ταχθεί το τεκμήριο αρκεί να επικαλεσθεί τα πραγματικά γεγονότα που έχουν ανυψωθεί σε προϋποθέσεις του τεκμηρίου (βάση του τεκμηρίου) και, εφόσον ο αντίδικός του τα αρνείται, να τα

αποδείξει. Αν ο αντίδικος επικαλείται το εναντίον του συναγομένου δια του τεκμηρίου, το οποίο αποτελεί κανόνα δικαίου, αυτός φέρει το βάρος της απόδειξης, και οφείλει να αποδείξει κατά κύρια απόδειξη το αντίθετο του τεκμαρτώσ συναγομένου, καθόσον η ανατροπή του τεκμαιρόμενου γεγονότος αποτελεί κυρία απόδειξη και όχι ανταπόδειξη(ΟΛΑΠ21/1998). Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 13 παρ. 1 του ν.2664/1998, που διέπει το λειτουργούν Εθνικό Κτηματολόγιο, οι εγγραφές στα κτηματολογικά φύλλα για τις πράξεις του άρθρου 12 του ν.2662/1998 τεκμαίρονται ακριβείς (μαχητό τεκμήριο). Αυτό σημαίνει ότι μέχρι την ανατροπή του με αμετάκλητη, κατ' επιταγή του νόμου, δικαστική απόφαση παράγει τεκμήριο ακριβείας των επιγενόμενων κτηματολογικών εγγραφών. Αντίθετα, στις πρώτες εγγραφές ο νομοθέτης προβλέπει, μετά την οριστικοποίηση τους, αμάχητο τεκμήριο, προκειμένου να υπάρξει ασφαλές υπόβαθρο για τις μεταγενέστερες εγγραφές. Περαιτέρω, συμφώνως με το άρθρο 13 παρ 2 του πιο πάνω νόμου η ανατροπή του μαχητού τεκμηρίου ακριβείας γίνεται με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, ύστερα από αγωγή όποιου έχει έννομο συμφέρον. Τέτοιο έννομο συμφέρον έχει ο πραγματικός κύριος του ακινήτου, ανεξάρτητα από το αν απέκτησε την κυριότητά του με πρωτότυπο ή παράγωγο τρόπο. Εξάλλου από τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο της 21.1/3.2.1830 "περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος" (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4/16.6.1830 και της 19.6/1.7.1830, σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 Συνθήκης της Κων/λεως "περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος" και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 26.6/10.7.1837 "περί διακρίσεως κτημάτων" προκύπτει, ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Δημοσίου, αλλά στην κυριότητά του περιήλθαν εκείνα μόνο τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε και εκείνα τα οποία, κατά το χρόνο υπογραφής των ως άνω πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους (αναχωρήσαντες) Οθωμανούς, πρώην κυρίους αυτών και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους, έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου, περί διακρίσεως κτημάτων, όχι όμως και τα όσα κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης και ακολούθως κατέχονταν από Έλληνες ιδιώτες με διάνοια κυρίου, έστω και χωρίς έγκυρο και ισχυρό τίτλο. Ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για περιέλευσή τους στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου με το δικαίωμα πολέμου, αφού η Αττική δεν κατακτήθηκε με όπλα, αλλά παραχωρήθηκε στο Ελληνικό Κράτος στις 31.3.1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κων/λεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των Ελληνικών και Τουρκικών αρχών, ενώ, εξάλλου, κατά, τη διάρκεια της τρίτης Τουρκικής κυριαρχίας στην Αττική (δηλαδή από 25.5.1827 έως 31.3.1833) και ειδικότερα κατά το έτος 1829, ο κυρίαρχος

Σουλτάνος είχε εκδώσει θέσπισμα με το οποίο παραχώρησε δωρεάν στους Αθηναίους (Οθωμανούς και Έλληνες) την κυριότητα των ήδη κατεχομένων από αυτούς ακινήτων της Αττικής, τα σχετικά δε ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα αναγνωρίστηκαν ακολούθως με το από 21.1/3.2.1830 Πρωτόκολλο Ανεξαρτησίας της Ελλάδος και με την πιο πάνω Συνθήκη της Κων/λεως (ΑΠ 1354/2013). Εξ ετέρου κατά τα άρθρα 1,2 και 3 του ΒΔ της 17/29.11.1836 "περί ιδιωτικών δασών" αναγνωρίζεται η κυριότητα του Δημοσίου επί κάθε έκτασης που αποτελεί, πριν την έναρξη της ισχύος του, δάσος, εξαιρέσει μόνον εκείνων των δασικών εκτάσεων για τις οποίες υφίσταται έγγραφη απόδειξη Τουρκικής Αρχής, ότι πριν την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα ανήκαν σε ιδιώτες, όπως και εκείνων οι οποίες ανήκαν σε ιδιωτικά χωρία και, υπό την προϋπόθεση, ότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις, υποβλήθηκαν στην επί των Οικονομικών Γραμματεία προς αναγνώριση οι σχετικοί περί ιδιοκτησίας τίτλοι, εντός της από το άρθρο 3 οριζόμενης ανατρεπτικής προθεσμίας ενός έτους από τη δημοσίευσή του (29.11.1836). Με τις διατάξεις αυτές, θεσπίσθηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, τεκμήριο κυριότητας, σε όλα τα δάση, που υπήρχαν πριν την ισχύ του ως άνω διατάγματος, στα όρια του Ελληνικού Κράτους και δεν αναγνωρίστηκε νομίμως ότι ανήκουν σε ιδιώτες. Προϋπόθεση εφαρμογής του τεκμηρίου αυτού είναι η ιδιότητα του διεκδικουμένου ακινήτου ως δάσους κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του παραπάνω διατάγματος. Σύμφωνα δε με τις διατάξεις των ν.8 παρ. 1 κωδ. (7.32), ν.9 παρ.1 πανδ. (50.14) ν.76 παρ. 1 πανδ. (18.1) και ν.7 παρ. 3 πανδ. (23.3) του Βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, που ίσχυε πριν από τον Αστικό Κώδικα (δηλαδή πριν τις 23.2.1946), μπορούσε να αποκτηθεί η κυριότητα του ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, κατόπιν άσκησης νομής επ' αυτού, με καλή πίστη και διάνοια κυρίου, σε χρονικό διάστημα μιας συνεχούς τριακονταετίας, με τη δυνατότητα αυτού που χρησιδεσπόζει, να συνυπολογίσει στο δικό του χρόνο νομής και εκείνον του δικαιοπαρόχου του, εφόσον είχε γίνει με νόμιμο τρόπο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού, ενώ, κατά το ίδιο δικαιο, που ίσχυε πριν από τον Αστικό Κώδικα, τα δημόσια κτήματα είχαν εξαιρεθεί από την τακτική χρησικτησία. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προς εκείνες των άρθρων 18 και 21 του νόμου της 21.6/3.7.1837 "περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων", συνάγεται ότι έκτακτη χρησικτησία χωρεί με τις προϋποθέσεις που εκτέθηκαν και σε δημόσια κτήματα, όπως είναι και τα δάση, εφόσον όμως η τριακονταετής νομή αυτών είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11.9.1915, όπως τούτο προκύπτει, αφενός από τις διατάξεις του νόμου ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων "περί δικαιοστασίου", που εκδόθηκαν με βάση αυτών και αφετέρου του άρθρου 21 του ΝΔ της 22.4/16.5.1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης". Πλην όμως προϋπόθεση της συμπληρώσεως της τριακονταετούς νομής στο πρόσωπο του χρησιδεσπόζοντος ή των δικαιοπαρόχων του, μέχρι τις 11.9.1915, για κτήση

κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, είναι ότι το ακίνητο είναι δημόσιο κτήμα. Εφόσον δεν πρόκειται για δημόσιο κτήμα, είναι δυνατή η κτήση κυριότητας με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία και μετά τις 11.9.1915, εφόσον συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις. Εξ ετέρου κατά το άρθρο 1045 ΑΚ για την κτήση της κυριότητας ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία απαιτείται άσκηση νομής επί μία συνεχή εικοσαετία. Νομέας κατά το άρθρο 974 του ίδιου κώδικα είναι όποιος απέκτησε τη φυσική εξουσία πάνω στο ακίνητο, αν ασκεί την εξουσία αυτή με διάνοια κυρίου. Περί της συνδρομής ή όχι των προαναφερόμενων στοιχείων κρίνει το δικαστήριο, κατά την κοινή αντίληψη, με βάση τα συγκεκριμένα, σε κάθε περίπτωση, περιστατικά. Ο διάδικος που προβάλλει χρησικτησία, πρέπει να επικαλεσθεί τη νομή και να καθορίσει συνάμα τις μερικότερες υλικές πράξεις αυτής, από τις οποίες, αν αποδειχθούν, θα συναχθεί η πραγμάτωση της θέλησης του κατόχου να κατέχει το πράγμα σαν δικό του. Τέτοιες δε πράξεις είναι και η εποπτεία, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η καλλιέργεια, η οριοθέτηση, η περιμάνδρωση, η περιτοίχιση και η καταμέτρηση των διαστάσεων του κ.α. χωρίς παράλληλα να απαιτείται και ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επί μέρους πράξεων μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1 του β.δ. της 12.12.1833 "περί διορισμού και φόρου βοσκής και του δια τα εθνικοϊδιόκτητα λειβάδια εγγείου φόρου κατά τα έτη 1833-1834", που έχει ισχύ νόμου, όλα τα λειβάδια, για την επικαρπία των οποίων δεν υπάρχει έγγραφο (ταπί) και που έχει εκδοθεί επί τουρκοκρατίας, θεωρούνται δημόσια και η νομή τους παραμένει στο Δημόσιο. Η διάταξη αυτή αφορά τη συντήρηση των δικαιωμάτων του Δημοσίου, τα οποία προϋπήρχαν επί των ως άνω γαιών σε όλη την Ελληνική Επικράτεια και που δεν ανήκαν σε ιδιώτες και είχε, καταστεί κύριος τους το Ελληνικό Δημόσιο (ΑΠ 160/2014). Επίσης, τα αδέσποτα ακίνητα καθιερώθηκε, το πρώτον το έτος 1837, ότι ανήκουν στο Δημόσιο με το άρθρο 16 του νόμου της 21-6/10-7-1837 "περί διοικήσεως κτημάτων", με το οποίο ορίστηκε "ότι όλα τα παρ' ιδιωτών ή μόνο τούτων μη δεσποζόμενα, δηλαδή όλα τα αδέσποτα καθώς και τα των ...ακλήρων αποθανόντων κτήματα, επί των οποίων δεν υπάρχουν άλλων αποδεδειγμένοι απαιτήσεις, ανήκουν στο Δημόσιο". Στη συνέχεια, η αρχή αυτή επαναλήφθηκε με το άρθρο 2 του ν. 1539/1938 και μετά την ισχύ του ΑΚ με το άρθρο 972 αυτού. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του προϊσχύσαντος Βυζαντινορρωμαϊκού δικαίου των ν. 1, 23 Πανδ. (47,1), Εισ. 47 (2. 1), προϋπόθεση για την περιέλευση κάποιου πράγματος στην κατηγορία των αδέσποτων, δηλαδή των πραγμάτων, τα οποία είναι μεν ικανά να τεθούν υπό την ανθρώπινη εξουσίαση, αλλά δεν υπάρχει κύριος τούτων, και τα οποία, σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 16 του ν. 21.6/10.7.1837, ανήκουν κατά κυριότητα στο Δημόσιο, είναι όχι μόνο η εγκατάλειψη της νομής του πράγματος (κινητού ή ακινήτου), αλλά και η βούληση εγκατάλειψής του, δηλαδή απόφαση του κυρίου περί παραίτησης αυτού

από την κυριότητα, χωρίς πρόθεση περαιτέρω μεταβίβασης του πράγματος σε συγκεκριμένο τρίτο πρόσωπο. Η βούληση του κυρίου πρέπει να εκδηλώνεται υπό συνθήκες που δεν καθιστούν αυτήν αμφίβολη και υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι ο παραιτούμενος ήταν κύριος του πράγματος. Για την εγκατάλειψη του ακινήτου με σκοπό παραίτησης από την κυριότητα, κατά το προϊσχύσαν ΒΡΔ, δεν απαιτείτο ο τύπος του συμβολαιογραφικού εγγράφου και μεταγραφή, όπως ήδη απαιτείται υπό την ισχύ του ΑΚ. Ο νόμος αυτός "περί διακρίσεως κτημάτων" τροποποίησε τον προϊσχύσαντα αυτού κανόνα του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, κατά τον οποίο όποιος καταλάμβανε αδέσποτο αποκτούσε την κυριότητά του (Πανδ. 41.1), έτσι ώστε να μην απαιτείται πλέον η πραγματική κατάληψη των αδέσποτων ακινήτων, προκειμένου να επέλθει κτήση της κυριότητας. Η τροποποίηση αυτή υπαγορεύτηκε από την ανάγκη να καταστεί ευχερής η κτήση από το Ελληνικό Δημόσιο της κυριότητας των κτημάτων, τα οποία είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς ιδιοκτήτες τους, οι οποίοι αποχώρησαν από την Ελλάδα λόγω του απελευθερωτικού αγώνα. Έτσι, τα κτήματα αυτά αποκτήθηκαν "δικαιώματι πολέμου", ανεξαρτήτως της κατάληψής τους κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα από το Δημόσιο ή τις ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις (ΑΠ 1840/2017). Οι στηριζόμενοι στις παραπάνω, ουσιαστικού δικαίου, διατάξεις ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, προς αντίκρουση της εναντίον του ασκηθείσας αγωγής, αποτελούν ενστάσεις, ως γεγονότα διακωλυτικά της γένεσης του δικαιώματος κυριότητας του ενάγοντος και όχι αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής. Επομένως, τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την ιστορική βάση αυτών των ισχυρισμών (καταλυτικών ενστάσεων), έπρεπε να αποδείξει το ενιστάμενο Ελληνικό Δημόσιο και για το λόγο αυτό τις συνέπειες της αμφιβολίας του δικαστηρίου περί της βασιμότητας των ισχυρισμών του και εντεύθεν της απόρριψής τους τις φέρει εκείνο (Δημόσιο) και όχι ο ενάγων(ΑΠ1182/2018). Για να είναι όμως ορισμένη η αγωγή που στηρίζεται σε απόκτηση της κυριότητας του επίδικου ακινήτου με χρησικτησία, δεν απαιτείται να εκτίθεται σ' αυτήν ότι το ακίνητο δεν είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας ούτε να δικαιολογείται για ποιο λόγο αυτό δεν συμβαίνει. Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 1094, 1045 και 1054ΑΚ, προκύπτει ότι ο ισχυρισμός ότι ορισμένο πράγμα είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας συνιστά ένσταση του αντιδίκου του επικαλούμενου κτήση κυριότητας με χρησικτησία (Α.Π. 977/2007) που είναι διακωλυτική του επικαλούμενου με την αγωγή δικαιώματος κυριότητας του ενάγοντα στο επίδικο και πρέπει να προτείνεται από τον εναγόμενο, αφού ούτε από το δικαστήριο λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως και όταν εναγόμενο είναι το Δημόσιο, αυτό επίσης πρέπει να επικαλεσθεί και, σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδείξει, ότι το επίδικο ακίνητο είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας, διότι περιήλθε στην κυριότητά του με κάποιο νόμιμο τρόπο, τον οποίο πρέπει συγκεκριμένα να προσδιορίζει για να είναι ορισμένη η

σχετική ένσταση του. Η απλή άρνηση από τον ενάγοντα της ένστασης ανεπίδεκτου χρησικτησίας του επιδικίου, λόγω απόκτησης κυριότητας από τον ίδιο, τον οποίο προβάλλει το εναγόμενο Δημόσιο δεν καθιστά την αγωγή αόριστη, αλλά υποχρεώνει το Δημόσιο σε απόδειξη των περιστατικών που θεμελιώνουν τη δική του κυριότητα στο επίδικο. Εάν το Δημόσιο προβάλλει ότι το επίδικο είναι δημόσιο δάσος περιελθόν σ' αυτό ως διάδοχο του Τουρκικού Δημοσίου, οπότε τεκμαίρεται ότι έχει επ' αυτού κυριότητα, ο ενάγων μπορεί να αρκεστεί στην άρνηση της ιδιότητας του επιδικίου ως δάσους και ως δημοσίου κτήματος, προς απόκρουση του ισχυρισμού της κυριότητος του Δημοσίου σ' αυτό, πλην όμως λόγω του υφισταμένου τεκμηρίου κυριότητος βαρύνεται με την απόδειξη του αρνητικού του ισχυρισμού ότι το επίδικο δεν φέρει το χαρακτήρα δάσους ή δασικής έκτασης(ΑΠ712/2015).

Στην προκειμένη περίπτωση με το δεύτερο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθ. 13 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια της εσφαλμένης κατανομής του βάρους απόδειξης ως προς το νόμιμο μαχητό τεκμήριο κυριότητας του αναιρεσιόντος Ελληνικού Δημοσίου ,στην επίδικη έκταση ,όπως προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 12 του ν2664/1998 με βάση την οποία αυτό έχει εγγραφεί στα οικεία κτηματολογικά βιβλία ως κύριο της πιο πάνω έκτασης, εγγραφή η οποία τεκμαίρεται ακριβής και ότι κατά συνέπεια το βάρος απόδειξης της κυριότητας επ'αυτής ως δημόσιας έκτασης, με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας του ΒΡΔ, έφεραν οι αναιρεσιβλήτοι και όχι το ίδιο, το οποίο δεν ήταν υποχρεωμένο να προβεί στην απόδειξη της κυριότητας όπως εσφαλμένα δέχθηκε το Εφετείο. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος, ενόψει του ότι επί της ένδικης αγωγής που συζητήθηκε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο στις 11-11-2014 δεν είχε εκδοθεί προδικαστική απόφαση, με την οποία να γίνεται η κατανομή του υποκειμενικού βάρους απόδειξης. Σε κάθε όμως περίπτωση, αν ήθελε γίνει δεκτό ότι με τον πιο πάνω λόγο αναίρεσης αποδίδεται, κατ'εκτίμηση, η πλημμέλεια της εσφαλμένης κατανομής του αντικειμενικού βάρους απόδειξης, το οποίο καθορίζει το διάδικο που φέρει τις συνέπειες της μη πλήρους απόδειξης των κρίσιμων για τη θεμελίωση του ισχυρισμού του περιστατικών ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος. Και τούτο διότι: 1) το εν λόγω τεκμήριο ακριβείας είναι μαχητό και μπορεί να ανατραπεί, μέχρι την έκδοση αμετάκλητης απόφασης, ύστερα από αγωγή όπου έχει έννομο συμφέρον και 2)όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης ,όπως το περιεχόμενο της θα εκτεθεί παρακάτω, το Εφετείο έκρινε ότι είναι ανακριβής η εν λόγω κτηματική εγγραφή και, συνακόλουθα, ότι επήλθε ανατροπή του πιο τεκμηρίου, διότι δεν αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του αναιρεσιόντος ότι η επίδικη έκταση αποτελεί δημόσιο δάσος και ότι αντίθετα αποδείχθηκε ο ισχυρισμός των αναιρεσιβλήτων ότι η έκταση αυτή δεν φέρει δασικό αλλά αγροτικό χαρακτήρα, την κυριότητα της οποίας απέκτησαν τόσο με παράγωγο

όσο και με πρωτότυπο τρόπο (έκτακτη χρησικτησία), χωρίς να είναι απαραίτητη η απόδειξη της κυριότητας των προηγούμενων δικαιοπαρόχων τους μέχρι τις 11-9-1915, με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας του ΒΡΔ. Επομένως το Εφετείο δεν υπέπεσε στην αποδιδόμενη αναιρετική πλημμέλεια, καθόσον τις συνέπειες του μη σχηματισμού πλήρους δικανικής πεποιθήσης αυτού, ως προς το επικαλούμενο τεκμήριο κυριότητας του αναιρεσειόντος στην επίδικη έκταση ως δημόσιου δάσους έφερε το ίδιο και όχι οι αναιρεσίβλητοι.

Εξάλλου, με τον τρίτο λόγο της αναιρέσεως, αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση, ομοίως, η από την παραπάνω διάταξη του αριθμού 13 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ πλημμέλεια της εσφαλμένης επιβολής του αντικειμενικού βάρους της αποδείξεως, ως προς τους προταθέντες από το αναιρεσειόν-εναγόμενο Δημόσιο ισχυρισμούς, ίδιας κυριότητας του επίδικου ακινήτου, ως δάσους, άλλως δημόσιας έκτασης και δη α) με βάση τη Συνθήκη της Κων/λεως και τα Πρωτόκολλα του Λονδίνου, β) κατά τις διατάξεις του από 17/29.11.1836 ΒΔ, γ) κατά τις διατάξεις του άρθρου 1 του από 3/15-12-1833 ΒΔ/τος ως χορτολίβαδο, δ) κατά τις διατάξεις περί τακτικής και έκτακτης χρησικτησίας και ε) κατά τις διατάξεις <περί διακρίσεως κτημάτων> ως αδέσποτο με βάση τις διατάξεις του από 10-7-1837 ΒΔτος. Όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσεως (άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔικ) το Εφετείο, αφενός μεν έκρινε ότι οι επίμαχοι ισχυρισμοί συνιστούν ενστάσεις, αφετέρου δε τους έκρινε αναπόδεικτους, για τους εκτιθέμενους στην προσβαλλομένη λόγους. Ειδικότερα, το Εφετείο δέχθηκε τα εξής <Το επίδικο ακίνητο (αγροτεμάχιο), εκτάσεως 231 τ.μ., βρίσκεται στη θέση "...", εκτός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως της Δημοτικής Ενότητας Παιανίας του ... και εμφανίζεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Ε-Α, στο από Ιανουάριο 2014 τοπογραφικό διάγραμμα του αγρονόμου τοπογράφου μηχανικού Χ. Π., συνορευόμενο ανατολικά σε πλευρά Β-Γ μήκους 35,83 μέτρων εν μέρει με γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ ... και εν μέρει με γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ ... δυτικά σε πλευρά Ε-Α μήκους 39,05 μέτρων με γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ ..., βόρεια σε πρόσωπο Α-Β μήκους 6,82 μέτρων με αγροτική οδό με ΚΑΕΚ ... και νότια σε πλευρά Δ-Ε μήκους 6,19 μέτρων με γεωτεμάχιο με ΚΑΕΚ Το εν λόγω αγροτεμάχιο περιήλθε στην συγκυριότητα των εναγόντων, κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου στον καθένα, λόγω αγοράς από τη Σ. χήρα Π. Α., το γένος Α. και Γ. Μ., δυνάμει του υπ' αριθμ. .../3.6.1991 συμβολαιογραφικού εγγράφου της συμβολαιογράφου Κρωπίας Α. Μ. - Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του τέως Δήμου Κρωπίας, στον τόμο ...και αριθμό.... Από τα αναγραφόμενα όρια στο εν λόγω συμβόλαιο, προκύπτει ότι η μεταβιβασθείσα έκταση δεν συνορεύει με δασική έκταση. Στην εν λόγω πωλήτρια είχε περιέλθει αυτό, λόγω δωρεάς εν ζωή από τον πατέρα της, Α. Μ. του Α., το έτος 1939, δυνάμει συμβολαιογραφικού εγγράφου του συμβολαιογράφου

Κρωπίας Α. Ε. Σ., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του τέως Δήμου Κρωπίας, πλην όμως δεν σώζεται λόγω καταστροφής των οικείων βιβλίων μεταγραφών, όπως αναφέρεται στο προαναφερόμενο συμβόλαιο αγοραπωλησίας των εναγόντων. Στον δικαιοπάροχο αυτής είχε περιέλθει το έτος 1905, λόγω άτυπης δωρεάς από τον πατέρα του Α. Μ., στον οποίο είχε περιέλθει το έτος 1860, λόγω άτυπης δωρεάς από τον πατέρα του Α. Μ. του Α. . Περαιτέρω, από την από Μαρτίου 2010 τεχνική έκθεση φωτοερμηνείας και αυτοψίας ακινήτου του δασοπόνου Η. Μ., που προσκομίζουν με επίκληση οι ενάγοντες, η οποία αφορά μελετώμενη έκταση 1.361 τ.μ., δηλαδή όλη την ιδιοκτησία των εναγόντων ήτοι την αμφισβητούμενη, όπως περιγράφεται στην προεκτεθείσα αγωγή, αλλά και το τμήμα αυτής που δεν αμφισβητείται η κυριότητά τους, προκύπτουν τ' ακόλουθα, ως προς την μορφή της επίδικης έκτασης: Από την γενόμενη από τον ως άνω δασοπόνο αυτοψία τον Ιανουάριο 2010, προέκυψε ότι πρόκειται για αγροτική έκταση περιφραγμένη με συρματοπλέγμα σε ευρύτερη αγροτική και οικιστική περιοχή. Η βλάστηση που την καλύπτει αποτελείται κυρίως από ελαιόδεντρα, ενώ η φυσική βλάστηση αποτελείται από φρύγανα (θυμάρι, λαδανιά, ασφάκα) και ελάχιστα άτομα δασικής βλάστησης από πουρνάρι, αγριελιά, σκίνα συνολικής έκτασης επιφάνειας 80 τμ περίπου (επιτόπια καταμέτρηση), ήτοι ποσοστό δασοκάλυψης, 5,9%. Το έδαφος είναι μέτρια βαθύ, ασβεστολιθικό, ικανό για καλλιέργεια, κατά τόπους εμφανίζει μεγάλη περιεκτικότητα σε χαλίκια και λίθους και λίγες εξάρσεις του μητρικού πετρώματος. Έχει έκθεση, βόρεια, βορειανατολική με κλίση έως 20% και ανάγλυφο ομαλό και εφάπτεται με αγροτικό δρόμο. Η ευρύτερη περιοχή είναι γεωργική-οικιστική. Στις αεροφωτογραφίες του έτους 1988 η έκταση είναι γεωργική . Στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή της φωτοληψίας ασκείται καλλιέργεια. Έχει τα ίδια όρια με τα σημερινά και παρουσιάζει το σχήμα που έχει και σήμερα (ένα ανεστραμμένο Γ). Η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από γεωργικές καλλιέργειες με ελιές. Το οδικό δίκτυο της περιοχής είναι ήδη ανεπτυγμένο, σχεδόν στη σημερινή του έκταση. Στις αεροφωτογραφίες του 1978 η έκταση είναι γεωργική. Στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή της φωτοληψίας παρουσιάζεται η μορφή ως προς τα όρια και το σχήμα με αυτή της αεροφωτογραφίας του 1988. Η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από γεωργικές καλλιέργειες με ελιές και σιτηρά. Το οδικό δίκτυο της περιοχής δεν είναι τόσο εκτεταμένο, υφίσταται όμως δρόμος βόρεια της μελετώμενης έκτασης. Στις αεροφωτογραφίες του έτους 1973 η έκταση δεν είναι γεωργική. Στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή της φωτοληψίας καλύπτεται με θαμνώδη δασική και με φρυγανώδη βλάστηση. Η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από καλλιέργειες με ελιές και σιτηρά. Το οδικό δίκτυο της περιοχής δεν είναι τόσο εκτεταμένο, υφίσταται όμως ο δρόμος βόρεια της μελετώμενης έκτασης. Στις αεροφωτογραφίες του 1960, η έκταση δεν είναι γεωργική. Στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή της φωτοληψίας καλύπτεται με

θαμνώδη δασική και φρυγανώδη βλάστηση. Η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από εντατικές καλλιέργειες κυρίως με σιτηρά και δευτερευόντως με ελιές. Βόρεια της έκτασης υφίσταται καρόδρομος, όπως ακριβώς είναι ο σημερινός αμαξιτός δρόμος, που εξυπηρετούσε τους καλλιεργητές των αγρών δυτικότερα από την μελετώμενη έκταση προς τον Υμηττό. Στις αεροφωτογραφίες του 1945 η έκταση είναι γεωργική. Το μεγαλύτερο τμήμα της καλλιεργείται ενώ ένα μικρό τμήμα αυτής καλύπτεται με θαμνώδη δασική και φρυγανώδη βλάστηση. Η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από εντατικές γεωργικές καλλιέργειες σιτηρών και ελάχιστες καλλιέργειες ελαιόδεντρων, Βόρεια της έκτασης υφίσταται ο καρόδρομος που αναφέρεται στην προηγούμενη α/φ. Στις αεροφωτογραφίες του έτους 1939, το μεγαλύτερο τμήμα της έκτασης καλύπτεται από φρυγανώδη και από λίγα άτομα θαμνώδους δασικής βλάστησης, χωρίς, ωστόσο, από μόνο το γεγονός αυτό να δύναται να λάβει το χαρακτήρα δάσους, ενόψει του ότι η ευρύτερη περιοχή αποτελείται από εντατικές γεωργικές καλλιέργειες σιτηρών και μόλις έχουν αρχίσει να φαίνονται σποραδικά οι ελαιοκαλλιέργειες, ενώ βόρεια της έκτασης υφίσταται αγροτικός δρόμος, όπως και στις άλλες αεροφωτογραφίες. Πρέπει να σημειωθεί, ότι ο ως άνω δρόμος συμπίπτει και με το αναφερόμενο βόρειο όριο του επιδίκου ακινήτου στον προδιαληφθέντα συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσης των εναγόντων. Κατά την ως άνω έκθεση η ένδικη έκταση δεν ήταν κατά το παρελθόν δασική, διότι η ήπια δασική και φρυγανώδης βλάστηση που φύονταν δεν ήταν ικανή να της προσδώσει δασικό χαρακτήρα επειδή δεν αποτελούσε οργανική ενότητα με την εκεί συνυπάρχουσα χλωρίδα και πανίδα (περιβάλλεται από γεωργικές καλλιέργειες) και δεν δημιουργούνταν μέσω της αμοιβαίας αλληλεξάρτησης και αλληλεπίδρασής τους ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές), δεν ήταν δυνατόν να παράγει δασικά προϊόντα, ούτε εξυπηρετούσε τη διαβίωση του ανθρώπου. Σήμερα δεν είναι δασική έκταση, είναι αγροτική έκταση που καλλιεργείται με ελιές και η φυσική βλάστηση που την καλύπτει είναι τυπική μεσογειακή βλάστηση με φρύγανα και ελάχιστα άτομα αείφυλλων πλατύφυλλων που φύονται σε αγρούς στους οποίους δεν γίνεται εντατική καλλιέργεια. Από την ως άνω αναλυτική χρονική παράθεση της μορφής της επίδικης έκτασης, όπως προέκυψε από την φωτοερμηνεία των αεροφωτογραφιών και την αυτοψία, αποδείχθηκε ότι η ευρύτερη περιοχή στην οποία κείται το αγροτεμάχιο, δεν υπήρξε δασική, αλλά ήταν και είναι αγροτική, καθόσον αποτελείται από εντατικές γεωργικές καλλιέργειες σιτηρών και ελαιοκαλλιέργειες. Η θαμνώδης δασοκάλυψη και φρυγανώδης βλάστηση που παρατηρείται στις αεροφωτογραφίες των ετών 1939, 1960 και 1973, η οποία πιθανότατα οφείλεται σε εγκατάλειψη της καλλιέργειας, δεν προσδίδει σ' αυτήν δασικό χαρακτήρα, με την έννοια του δάσους,... Περαιτέρω, δεν αποδείχθηκε η ουσιαστική βασιμότητα των προβαλλομένων παραδεκτά πρωτοδίκως ισχυρισμών του εναγομένου ήδη εκκαλούντος, οι οποίοι επαναφέρονται με τον τρίτο λόγο της

κρινόμενης έφεσης, ότι το επίδικο περιήλθε στην κυριότητά του: α) ως δάσος και δεν χώρησε υποβολή στην επί των Οικονομικών Γραμματεία προς αναγνώριση των σχετικών περί ιδιοκτησίας τίτλων εντός ανατρεπτικής προθεσμίας (β.δ της 17/29-11-1836 "Περί ιδιωτικών δασών"), αλλιώς β) δυνάμει της από 9-7-1832 συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως και των από 3-2-1830, 4/16-6-1830 και 19-6/1-7-1830 πρωτοκόλλων του Λονδίνου, αλλιώς γ) ως βοσκότοπος ή λιβάδι δυνάμει του β.δ. 3/15-12-1833, αλλιώς δ) ως αδέσποτο (άρθρο 16 β.δ. από 10-7-1837), αλλιώς ε) με τακτική χρησικτησία, αλλιώς στ) με έκτακτη χρησικτησία. Ειδικότερα πρωτίστως το εκκαλούν, που φέρει και το βάρος απόδειξης των παραπάνω ισχυρισμών του, που αποτελούν ενστάσεις σύμφωνα και με τη σχετική προηγηθείσα νομική σκέψη, δεν προσκομίζει μετ' επικλήσεως κανένα αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το επίδικο ανήκε στο Τουρκικό Δημόσιο ή σε Τούρκους υπηκόους που εγκατέλειψαν την επικράτεια κατά την επανάσταση και δεν διατήρησαν τις ιδιοκτησίες τους, ούτε επανέκαμψαν στην Ελλάδα, ή δημεύτηκαν, ούτε ότι ήταν βοσκότοπος ή λιβάδια ή αδέσποτα, ούτε ότι τα νεμήθηκε με τα προσόντα της τακτικής ή της έκτακτης χρησικτησίας. Περαιτέρω, δεν αποδείχθηκε ο βασικός ισχυρισμός του εκκαλούντος (εναγόμενου) Ελληνικού Δημοσίου ότι το επίδικο ήταν δάσος και κατ' ακολουθίαν τεκμαίρεται ότι το ίδιο είναι κύριος αυτού, αφού, ως προεκτέθηκε, από την προαναφερόμενη προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες ήδη εφεσίβλητους τεχνική έκθεση, προκύπτει, ότι δεν υφίσταται δασική βλάστηση επί του επιδίκου, που να του προσδίδει δασικό χαρακτήρα, και δεν δημιουργεί τεκμήριο κυριότητας υπέρ του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, καθόσον..., προϋπόθεση εφαρμογής του τεκμηρίου αυτού είναι η ιδιότητα του διεκδικούμενου ακινήτου ως δάσους κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του β.δ της 17/29-11-1836 "Περί ιδιωτικών δασών", ιδιότητα όμως που δεν απέδειξε το ενιστάμενο εκκαλούν εναγόμενο. Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το από 18-11-2011 με αριθ. πρωτ. 1999 έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Ανατολικής Αττικής σύμφωνα με το οποίο το επίδικο ακίνητο φέρεται ως δημόσια δασική έκταση που εμπίπτει σε μεγαλύτερη δασική έκταση 1.424 τ.μ., και δηλώθηκε ως δασική έκταση στο Γραφείο Κτηματολογίου Ο.Τ.Α. Παιανίας και περιλαμβάνεται στον προσωρινό κτηματικό χάρτη και τον προσωρινό κτηματολογικό πίνακα που συντάχθηκαν σύμφωνα με το ν. 248/1976 και αναρτήθηκαν στις 22-10-1985, εμπίπτει δε σε έκταση που αναφέρεται ως δημόσια δασική έκταση. Το εκκαλούν δεν προσκομίζει αεροφωτογραφίες προγενέστερες του έτους 1998 συνοδευόμενες από σχετική έκθεση διαχρονικής φωτοερμηνείας, ενώ από τον προσωρινό κτηματικό χάρτη και τον προσωρινό κτηματολογικό πίνακα του ν. 248/1976 δεν προκύπτει δέσμευση ως προς τα εμπράγματα δικαιώματα επί των εκτάσεων. Ενόψει των προεκτεθέντων, αποδεικνύεται ο μη δασικός χαρακτήρας της επίδικης έκτασης και ότι αυτή δεν

περιήλθε στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, ως δημόσιο κτήμα. Όπως, δε προεκτέθηκε..., προϋπόθεση της συμπλήρωσης της καλόπιστης τριακονταετούς νομής στο πρόσωπο του χρησιδεσπόμενου ή των δικαιοπαρόχων του, μέχρι τις 11.9.1915, για κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, σε βάρος του Δημοσίου, είναι ότι το ακίνητο είναι δημόσιο κτήμα. Εφόσον δεν πρόκειται για δημόσιο κτήμα, είναι δυνατή η κτήση κυριότητας με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία και μετά τις 11.9.1915, εφόσον συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις.

Εν προκειμένω, αποδείχθηκε, ότι η άμεση δικαιοπάροχος των εναγόντων Σ. χα Π. Α. το γένος Α. Μ. από το έτος 1939 που απέκτησε το επίδικο ακίνητο, λόγω δωρεάς από τον πατέρα της Α. Μ., ως προεκτέθηκε, έως το έτος 1991 που το πώλησε στους ενάγοντες με το προαναφερόμενο συμβόλαιο αλλά και οι ενάγοντες από το έτος 1991 και εφεξής, είχαν τη φυσική εξουσία επ' αυτού και ασκούσαν με διάνοια κυρίου, όλες τις διακατοχικές υλικές πράξεις που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, ήτοι επέβλεπαν τα όριά του, φρόντιζαν την περίφραξη καθάριζαν αυτό καλλιεργούσαν τα ελαιόδεντρα και συνέλλεγαν τον ελαιόκαρπο, οι δε ενάγοντες φύτεψαν επιπλέον ελαιόδεντρα σ' αυτό. Την νομή τους αυτή άσκησαν συνεχώς και αδιαλείπτως χωρίς να ενοχληθούν από κανένα, ούτε από το Ελληνικό Δημόσιο. Σύμφωνα με τα παραπάνω η ,εν λόγω άμεση δικαιοπάροχος των εναγόντων κατά το χρόνο μεταβίβασης του επιδίκου σ' αυτούς (1991), είχε καταστεί κυρία αυτού με πρωτότυπο τρόπο ήτοι με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας υπό την ισχύ του Α.Κ, αφού είχε συμπληρώσει εικοσαετή και πλέον νομή σ' αυτό, χωρίς να είναι απαραίτητη και η απόδειξη κυριότητας με τριακονταετή καλόπιστη νομή των προηγούμενων δικαιοπαρόχων αυτής συμπληρωθείσα έως τις 11-9-1915, αφού δεν πρόκειται περί δημοσίου κτήματος αλλά περί ιδιωτικού ακινήτου επί του οποίου αποκτάται κυριότητα με έκτακτη χρησικτησία και μετά την παραπάνω ημεροχρονολογία, απορριπτομένων ως ουσιαστικά αβασίμων των αντιθέτων ισχυρισμών του εκκαλούντος. Συνακόλουθα, την 9-5-2005, ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου στην περιοχή της Παιανίας, οι ενάγοντες είχαν γίνει συγκύριοι κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου καθένας του επιδίκου με παράγωγο τρόπο, δεδομένου ότι απέκτησαν αυτό με νόμιμα μεταγεγραμμένο συμβολαιογραφικό έγγραφο από αληθινό κύριο, αλλά και με πρωτότυπο τρόπο ήτοι με έκτακτη χρησικτησία συμπληρώνοντας εικοσαετή νομή, προσμετρώντας στη νομή τους και το χρόνο νομής της δικαιοπαρόχου τους. Περαιτέρω, αφού η περιοχή του ... κηρύχθηκε υπό κτηματογράφηση, με την υπ' αριθμ.300/6/27.04.2005 απόφαση του Οργανισμού Κτηματολογίου και Χαρτογραφίσεων Ελλάδος (ΦΕΚ 608/Β/09.05.2005) διαπιστώθηκε η ολοκλήρωση της διαδικασίας καταχώρισης των πρώτων εγγραφών στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Κορωπίου για το Δήμο Παιανίας και ορίστηκε ως ημερομηνία έναρξης του

κτηματολογίου στην περιοχή αυτή η 9.5.2005. Στα ως άνω κτηματολογικά βιβλία το παραπάνω αγροτεμάχιο καταχωρίστηκε ως γεωτεμάχιο εμβαδού 231 τ.μ. στον ΚΑΕΚ ..., όπου φέρεται εσφαλμένα ότι ανήκει, κατά κυριότητα, στο εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο, αμφισβητούμενης έτσι της επ' αυτού συγκυριότητας των εναγόντων. Εφόσον όμως αποδείχθηκε η συγκυριότητά τους επί του επιδίκου ακινήτου, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, ως ουσιαστικά βάσιμη, να αναγνωριστούν οι ενάγοντες συγκύριοι, κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου έκαστος, του ανωτέρω αναφερόμενου αγροτεμαχίου και να διαταχθεί, αντίστοιχα, η διόρθωση της εσφαλμένης πρώτης εγγραφής στα οικεία κτηματολογικά βιβλία. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που δέχθηκε με την εκκαλούμενη απόφασή του τα ίδια ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προαναφερόμενες διατάξεις και εκτίμησε τις ενώπιον του προσκομισθείσες αποδείξεις, έστω και με αιτιολογίες, που εν μέρει αντικαθίστανται και εν μέρει συμπληρώνονται από αυτές της παρούσας απόφασης >. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, που επικύρωσε, μετά από αντικατάσταση και συμπλήρωση των οικείων αιτιολογιών (άρθρ. 534 ΚΠολΔικ), την πρωτόδικη απόφαση, δεν υπέπεσε στη νομική πλημμέλεια της εσφαλμένης επιβολής του αντικειμενικού βάρους της απόδειξης, καθόσον τις συνέπειες του μη σχηματισμού πλήρους δικανικής πεποίθησης αυτού για την ουσιαστική βασιμότητα των ισχυρισμών του ότι το επίδικο ανήκει στην κυριότητά του τις έφερε το ενιστάμενο - αναιρεσίβλητο και όχι οι αναιρεσίβλητοι - ενάγοντες, ο δε τα αντίθετα υποστηρίζων σχετικός αναιρετικός λόγος είναι αβάσιμος. Κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης, αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Τούτο συμβαίνει αν, για την εφαρμογή κανόνα ουσιαστικού δικαίου, το δικαστήριο απαίτησε περισσότερα στοιχεία ή αρκέσθηκε σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που απαιτεί ο νόμος, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται εν όψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήσαν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη, στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Εξάλλου, κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης και αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στη έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής,

έλλειψη νόμιμης βάσης, λόγω ανεπαρκών ή αντιφατικών αιτιολογιών, υπάρχει, όταν από το αιτιολογικό της απόφασης, που συνιστά την ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία, σύμφωνα με το νόμο, είναι αναγκαία για την κρίση στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι συντρέχουν οι όροι της διάταξης που εφαρμόστηκε ή ότι δεν συντρέχουν οι όροι της εφαρμογής της. Ιδρύεται, δηλαδή, ο λόγος αυτός αναίρεσης, όταν από τις παραδοχές της απόφασης δημιουργούνται αμφιβολίες για το αν εφαρμόστηκε ορθώς ή όχι ορισμένη ουσιαστική διάταξη νόμου. Αναφέρεται σε πλημμέλειες αναγόμενες στη διατύπωση του αποδεικτικού πορίσματος και δεν ιδρύεται όταν υπάρχουν ελλείψεις που ανάγονται στην εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα στην ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση αυτών και στην αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, αρκεί τούτο να εκτίθεται πλήρως, σαφώς και χωρίς αντιφάσεις (ΟΛΑΠ 24/1992). Οι παραπάνω από τις διατάξεις των αριθμών 1 και 19 του άρθρου 559ΚΠολΔ λόγοι είναι δυνατόν να φέρονται ότι πλήττουν την προσβαλλομένη απόφαση γιατί παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου κανόνα δικαίου, αλλά στην πραγματικότητα, υπό το πρόσχημα ότι κατά την εκτίμηση των αποδείξεων παραβιάστηκε κανόνας δικαίου, να πλήττουν την απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, οπότε οι λόγοι αναίρεσης θα απορριφθούν ως अपαράδεκτοι, σύμφωνα με το άρθρο 561 παρ.ΚΠολΔ διότι πλήττουν την ανέλεγκτη, περί την εκτίμηση πραγματικών γεγονότων, ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου. Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, δέχθηκε, μετ' ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων, σύμφωνα με τις παραπάνω παραδοχές, ότι το επίδικο δεν είναι δάσος ούτε γενικότερα δημόσιο κτήμα αφού δεν αποδείχθηκαν οι ισχυρισμοί του εκκαλούντος και ήδη αναίρεσιόντος ότι το επίδικο περιήλθε στην κυριότητά του: α)ως δάσος και δεν χώρησε υποβολή στην επί των Οικονομικών Γραμματεία προς αναγνώριση των σχετικών περί ιδιοκτησίας τίτλων εντός ανατρεπτικής προθεσμίας (β.δ της 17/29-11-1836 "Περί ιδιωτικών δασών"), αλλιώς β) δυνάμει της από 9-7-1832 συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως και των από 3- 2-1830, 4/16-6-1830 και 19-6/1-7-1830 πρωτοκόλλων του Λονδίνου, αλλιώς γ)ως βοσκότοπος ή λιβάδι δυνάμει του β.δ. 3/15-12-1833, αλλιώς δ) ως αδέσποτο (άρθρο 16 β.δ. από 10-7-1837), αλλιώς ε) με τακτική χρησικτησία, αλλιώς στ) με έκτακτη χρησικτησία και, επομένως, χωρεί χρησικτησία επ' αυτού και μετά το έτος 1915 , κατά τις διατάξεις του ΑΚ, καθώς και ότι η άμεση δικαιοπάροχος των εναγόντων Σ. χα Π. Α. το γένος Α. Μ. από το έτος 1939 που απέκτησε το επίδικο ακίνητο, λόγω δωρεάς από τον πατέρα της Α. Μ., ως προεκτέθηκε, έως το έτος 1991 που το πώλησε στους ενάγοντες με το προαναφερόμενο συμβόλαιο αλλά και οι ενάγοντες από το έτος 1991 και εφεξής, είχαν τη φυσική εξουσία επ' αυτού και ασκούσαν με διάνοια κυρίου, όλες τις

διακατοχικές υλικές πράξεις που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, ήτοι επέβλεπαν τα όριά του, φρόντιζαν την περίφραξη καθάριζαν αυτό καλλιεργούσαν τα ελαιόδεντρα και συνέλλεγαν τον ελαιόκαρπο, οι δε ενάγοντες φύτεψαν επιπλέον ελαιόδεντρα σ' αυτό, τη δε νομή τους αυτή άσκησαν συνεχώς και αδιαλείπτως, χωρίς να ενοχληθούν από κανένα, ούτε από το Ελληνικό Δημόσιο. Σύμφωνα με τα παραπάνω η, εν λόγω άμεση δικαιοπάροχος των εναγόντων κατά το χρόνο μεταβίβασης του επιδίκου σ' αυτούς (1991), είχε καταστεί κυρία αυτού με πρωτότυπο τρόπο, ήτοι με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας υπό την ισχύ του Α.Κ, αφού είχε συμπληρώσει εικοσαετή και πλέον νομή σ'αυτό, χωρίς να είναι απαραίτητη και η απόδειξη κυριότητας με τριακονταετή καλόπιστη νομή των προηγουμένων δικαιοπαρόχων, αυτής συμπληρωθείσα έως τις 11-9-1915, αφού δεν πρόκειται περί δημοσίου κτήματος αλλά περί ιδιωτικού ακινήτου επί του οποίου αποκτάται κυριότητα με έκτακτη χρησικτησία. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, απορρίπτοντας την έφεση του αναιρεσειόντος και επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, με την οποία έγινε δεκτή η αγωγή των αναιρεσιβλήτων, αναγνωρίστηκε η κυριότητά τους επί του επιδίκου και διατάχθηκε η διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής στο Κτηματολογικά Βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου του Δήμου Κορωπίου δεν παραβίασε τις διατάξεις της Συνθήκης του Λονδίνου της 21.01/03-021830 περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος και τα ερμηνευτικά αυτής Πρωτόκολλα της 04.06/16.06.1830, και της 19.06/01.07 1830 σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.06/09/07.1832 Συνθήκης της Κων/πόλεως <περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος> και του άρθρου 16 του ν. της 21.06/10.07.1837 <περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων> αφού δεν αποδείχθηκε ότι το επίδικο περιήλθε στην κυριότητά του αναιρεσειόντος με τους προαναφερθέντες όρους. Επομένως, ο τέταρτος λόγος της αναίρεσης κατά το σκέλος που υποστηρίζει τα αντίθετα είναι αβάσιμος. Όσον αφορά το μέρος του λόγου αυτού που αναφέρεται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή (άρθ. 559 αρ 1 ΚΠολΔ) των διατάξεων 1-3 του οθωμανικού νόμου της 7ης Ραμαζάν του οθωμανικού έτους 1274 είναι αβάσιμος, γιατί στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση καθόσον, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το Εφετείο δεν εφάρμοσε τις άνω διατάξεις.

Κατ' εκτίμηση του έτερου σκέλους του λόγου αυτού το αναιρεσεϊόν μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση για την πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ 19 (και όχι του αριθ. 1 ΚΠολΔ ως εσφαλμένα αναφέρεται), όσον αφορά την διάταξη του άρθρου 3 παρ 2 του ν 998/1979, υποστηρίζοντας ότι το Εφετείο δεν διέλαβε νόμιμες αιτιολογίες για την κρίση του ότι το επίδικο ακίνητο δεν είναι δάσος. Ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι απαράδεκτος, αφού το αναιρεσεϊόν δεν αναφέρει αν υπάρχει έλλειψη ή ανεπάρκεια ή αντιφατικότητα της αιτιολογίας της προσβαλλομένης, αλλά,

όλως αορίστως, ότι το Εφετείο διέλαβε μη νόμιμες αιτιολογίες στην άνω απόφαση. Με τον τελευταίο λόγο του αναιρετηρίου το αναιρεσεϊόν μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση για την αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ. 13 ΚΠολΔ, υποστηρίζοντας ότι ακόμη και αν οι ισχυρισμοί του συνιστούν ενστάσεις, το Εφετείο εσφαλμένα προέβη στην κατανομή του βάρους απόδειξης, υποχρεώνοντας το ίδιο να τους αποδείξει, καθόσον οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσίβλητοι δεν αμφισβήτησαν τους άνω ισχυρισμούς του. Ο λόγος είναι αβάσιμος αφού σύμφωνα με το άρθρο 338 ΚΠολΔ, κάθε διάδικος υποχρεούται να αποδείξει τους προβληθέντες ισχυρισμούς του, από δε την επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας δεν προέκυψε ύπαρξη ομολογίας εκ μέρους των εναγόντων και ήδη αναιρεσιβλήτων, κατ' άρθρο 261 ΚΠολΔ. Στην περίπτωση που το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης στηρίζεται αυτοτελώς σε δύο ή περισσότερες επάλληλες αιτιολογίες και με τους λόγους της αναίρεσης πλήττεται η μια μόνον από αυτές, οι πιο πάνω λόγοι αναίρεσης είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελείς, αφού οι μη πληττόμενες αιτιολογίες στηρίζουν επαρκώς το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που με τους λόγους αναίρεσης πλήττονται όλες οι αιτιολογίες, αλλά η προσβολή της μιας από αυτές δεν τελεσφορεί (ΟΛΑΠ 25/2003).

Με τον πρώτο πρόσθετο λόγο αναίρεσης από τον αριθ 8 του άρθ. 559ΚΠολΔ αποδίδεται στο Εφετείο ότι: 1) δεν έλαβε υπόψη το λόγο έφεσης του αναιρεσεϊόντος, με τον οποίο παραπονούνταν κατά της πρωτόδικης απόφασης για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ως προς την κτήση της κυριότητας του επιδίκου από τους αναιρεσίβλητους, με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, κατά τις διατάξεις του ΒΡΔ, καθόσον δεν διαλαμβάνονταν στην εκκαλουμένη απόφαση τα αναγκαία προς τούτο πραγματικά περιστατικά και 2) έλαβε υπόψη του πράγματα μη προταθέντα, με το να δεχθεί ότι οι αναιρεσίβλητοι απέκτησαν την κυριότητά της επίδικης έκτασης με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας του ΑΚ (άρθ. 1045 ΑΚ), καθόσον η ιστορική και νομική βάση αυτή (της αγωγής) δεν είχε μεταβιβαστεί με τους λόγους έφεσης του στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Ο πιο πάνω λόγος αναίρεσης είναι αλυσιτελής και ως προς τις δύο αιτιάσεις, καθόσον δεν πλήττει επιτυχώς την κύρια αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης που στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της και συνίσταται στο ότι οι αναιρεσίβλητοι κατέστησαν συγκύριοι του επιδίκου ακινήτου κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου καθένας, με παράγωγο τρόπο (αγορά από αληθή κύριο, με το ...1991 συμβόλαιο της συμβ/φου Κρωπίας Α. Μ.-Κ. που μεταγράφηκε νόμιμα).

Κατά το άρθρο 559 αριθ. 9 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο επιδίκασε κάτι που δεν ζητήθηκε. Ως "αίτηση" νοείται αυτή, που αποτελεί κεφάλαιο

της δίκης, δηλαδή το αίτημα ή η βάση αγωγής, ανταγωγής, κυρίας ή αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, ενδίκου μέσου, αντέφεσης, ανακοπής ή τριτανακοπής, ενώ ο όρος "επιδίκασε" σημαίνει, ότι το δικαστήριο αποφάσισε για αίτημα, έστω και με αναγνωριστική διάταξη. Ο λόγος αυτός αναίρεσης αποτελεί κύρωση της διαθετικής αρχής (άρθρο 106 ΚΠολΔ), κατά την οποία το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς, που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι και τις αιτήσεις, που υποβάλλουν, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά (ΑΠ585/2019). Εξάλλου, κατά το άρθρο 536 ΚΠολΔ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν μπορεί να εκδώσει επιβλαβέστερη για τον εκκαλούντα απόφαση, χωρίς ο εφεσίβλητος ν' ασκήσει δική του έφεση ή αντέφεση (εκτός αν εξαφανίσει την πρωτόδικη απόφαση και δικάσει την υπόθεση κατ' ουσίαν). Με το δεύτερο πρόσθετο λόγο αναίρεσης προσάπτεται η από το άρθρο 559 αριθ. 9 ΚΠολΔ αιτίαση ότι το Εφετείο δέχτηκε ότι η επίδικη έκταση δεν συνιστά δημόσια (δασική) αλλά ιδιωτική έκταση, ενώ το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είχε δεχτεί ότι η εν λόγω έκταση ανήκε αρχικά στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου (αναιρεσείοντος), αλλά, στη συνέχεια, αυτή απολέσθηκε κατά τις διατάξεις του ΒΡΔ περί κτήσης κυριότητας δημόσιας έκτασης από ιδιώτη και ότι έτσι, χωρίς αντίθετη έφεση των αναιρεσιβλήτων, εξέδωσε απόφαση επιβλαβέστερη για το αναιρεσείον. Ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι αβάσιμος, διότι στηρίζεται σε ανακριβή προϋπόθεση, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της 2266/2015 απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δεν έγινε δεκτό ότι το επίδικο ακίνητο αποτελεί δασική έκταση, αλλά ότι είναι αγροτεμάχιο, ούτε ότι αυτή ανήκε αρχικά στην κυριότητα του αναιρεσείοντος και ότι, στη συνέχεια, απολέσθηκε κατά τις διατάξεις του ΒΡΔ περί κτήσης κυριότητας δημόσιας έκτασης από ιδιώτη. Επομένως, το Εφετείο που δέχθηκε ομοίως ότι το επίδικο ακίνητο δεν συνιστά δασική αλλά ιδιωτική έκταση δεν εξέδωσε απόφαση επιβλαβέστερη για το αναιρεσείον ούτε επιδίκασε πέραν του αιτηθέντος, παρά όσα αντίθετα υποστηρίζει το αναιρεσείον.

Εξάλλου, κατά το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. α' ΚΠολΔ. αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει. Ο αναιρετικός αυτός λόγος ιδρύεται, όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικό μέσο που δεν περιλαμβάνεται στα περιοριστικώς καθοριζόμενα από το άρθρο 339 ΚΠολΔ αποδεικτικά μέσα, ή όταν περιλαμβάνεται σ' αυτά, αλλά δεν επιτρέπεται η χρήση του στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΟΛΑΠ 2/2008).

Περαιτέρω, οι αναφερόμενες στο άρθρο 390 Κ.Πολ.Δ. γνωμοδοτήσεις προσώπων που έχουν ειδικές γνώσεις επιστήμης ή τέχνης, εφόσον συντάχθηκαν κατά τις νόμιμες προϋποθέσεις, δεν συνιστούν ιδιαίτερο αποδεικτικό μέσο αλλά έγγραφο που εκτιμάται ελεύθερα από το δικαστήριο, το οποίο δεν έχει υποχρέωση να το

μνημονεύσει ειδικά, κατ' αντιδιαστολή, προς τα λοιπά έγγραφα και εν γένει αποδεικτικά μέσα που φέρονται ότι λήφθηκαν υπόψη προς σχηματισμό της κρίσεώς του (Ολ.Α.Π. 8/2005, Α.Π. 256/2013).

Από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο, μεταξύ των άλλων αποδεικτικών μέσων, που έλαβε υπόψη του για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα έλαβε υπόψη του και όλα ανεξαιρέτως τα νόμιμα επικληθέντα και προσκομισθέντα έγγραφα, μεταξύ των οποίων και την από το Μάρτιο 2010 τεχνική έκθεση φωτοερμηνείας και αυτοψίας ακινήτου του δασοπόνου Η. Μ., που επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι αναιρεσίβλητοι, για την οποία γίνεται ρητή μνεία στο αιτιολογικό της προσβαλλομένης. Επομένως ο τελευταίος πρόσθετος λόγος, με τον οποίο το αναιρεσείον υποστηρίζει ότι παρά το νόμο το Εφετείο έλαβε υπόψη του την άνω τεχνική έκθεση αποκλειστικά προς άμεση απόδειξη, κατά παράβαση του άρθρου 559 αρ.11α ΚΠολΔ, διότι είχε συνταχθεί πριν από την άσκηση της ένδικης αγωγής είναι αβάσιμος, αφού το άνω έγγραφο, που είναι νόμιμο αποδεικτικό μέσο και δεν απαγορεύεται η χρήση του, προσκομίστηκε νόμιμα ενώπιον του Εφετείου και συνεκτιμήθηκε ελεύθερα μαζί με τα άλλα αποδεικτικά μέσα προς σχηματικό της κρίσης του δικαστηρίου. Κατόπιν τούτων πρέπει να απορριφθούν η ένδικη αναίρεση και οι πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης, και να καταδικαστεί το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, λόγω της ήττας του (άρθ. 176, 183, 191 παρ 2ΚΠολΔ μειωμένα κατ' άρθρο 22ν3693/1957).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 9-10-2017 αίτηση αναίρεσης και τους από 16-10-2018 πρόσθετους λόγους αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου κατά της 3782/2017 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων που ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Μαΐου 2020.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 6 Αυγούστου 2020.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ